

Синиот
Чор 97

та въ сжщото училище, въ което се училъ. При това той билъ такъвъ отличенъ богословъ и диалектикъ, че му било възлагано да води публични прѣния за защита на православието даже противъ единъ бившъ патриархъ-иконоборецъ. А понеже е познавалъ много добри източнитѣ езици, билъ прашанъ (въ 851 г.) при двора на Багдатския халифъ за да защищава християнското учение за Св. Троица противъ ученитѣ арабски богослови.

Константинъ не стоялъ дълго врѣме учителъ по философията, а се отстранилъ неусѣтно отъ Цариградъ и отишълъ при брата си въ манастиря. Наскоро слѣдъ това (въ 858 г.) ханътъ на хазаритѣ, които живѣли по равнищата на Донъ, помолилъ императора да му изпрати нѣкой ученъ човѣкъ, който да му обясни, кое отъ тритѣ вѣроизповѣдания е сѣгласно съ истината: мохамеданското, еврейското, или християнското. Императорътъ изпратилъ Константина, който заминалъ заедно съ брата си Методия. По пѣтя братята се спрѣли въ гръцката колония Херсонъ, дѣто били заселени доста хазари. Тамъ Константинъ изучилъ бързо хазарския езикъ, та, като отишълъ при хана, изпълнилъ успѣшно мисията си, покрѣстилъ много хазари и до толкова повлиялъ на самия ханъ, че и той се обѣщалъ да приеме християнството. Като се завърнали въ Цариградъ, Методий билъ назначенъ за егуменъ на единъ манастиръ на малоазийския брѣгъ, а Константинъ останалъ врѣменно при църквата „Св. Апостоли“, но слѣдъ 4 години и двамата били изпратени въ Моравия.

Князь на Моравия билъ въ това врѣме Ростиславъ, въ зависимостъ отъ когото една частъ отъ моравскитѣ земи управлявалъ племенникътъ му Свѣтополкъ, а пакъ панонскитѣ славяни се намирали подъ властта на княза Коцеля, но пакъ подъ върховенството на Ростислава. Понеже тия князе се намирали до скоро подъ покровителството на франкитѣ, земитѣ имъ били пълни съ нѣмски проповѣдници, които проповѣдвали и четѣли по латински, та народътъ не ги разбиралъ. Отъ друга страна тѣ се страхували за самостоятелността си, затова се рѣшили да се сближатъ съ Византия и поискали отъ императора да имъ изпрати проповѣдници,